

denfor visse Grænser en paa et Blad navngiven Redaktør og Redaktionssekretær ved et offentligt Blad nægte Vidnesbyrd angaaende, hvem der er Hjemmelsmand til en i det paagældende Blad optagen, ikke med Forfatterens Navn forsynet, Artikel eller Meddelelse. — Det forelagte Forslags Bestemmelser med Hensyn til *Eden* gaar ud paa følgende: Naar nogen af Parterne forlanger det, skulle Vidneforklaringer bekræftes med Ed, medmindre Retten finder, at det, hvorom Vidnet er spurgt, enten allerede er tilstrækkelig bevist eller er uden væsentlig Betydning for Sagens Afgørelse. I Stedet for Ed træder dog en Forsikring „paa Ære og Samvittighed“, naar Vidnet hører til et Trossamfund, der ikke tillader sine Medlemmer at aflægge Ed efter nogen af de paa det paagældende Tidspunkt gældende Edsformularer, eller der foreligger Erklæring fra Vidnet om, at Vidnet ifølge sin religiøse Tro ikke kan aflægge Ed, eller om, at Vidnet ikke har nogen religiøs Tro. Saadan Erklæring tages dog kun for gyldig, naar den er afgivet enten før den Tid, da det, hvorom Vidnet spørges, skal have fundet Sted, eller mindst et Aar før Vidneførselen, og Erklæringen ikke er to Aar gammel. Erklæringen afgives paa Rettens Kontor i den Retskreds, hvor Vidnet har sit personlige Værneting. Bevis for dens Afgivelse udstedes uden Betaling. Det bestemmes derhos, at Edsaflæggelsen, ligesom hidtil, skal foregaa *efter* Afhøringen, samt at Dommeren, forsaavidt Omstændighederne give Anledning dertil, først bør paany minde Vidnerne om Bekræftelsens Betydning og om det Ansvar, som de paadrage sig ved at bekræfte en falsk Forklaring, dog uden at Dommeren herved benytter de ved Forordning af 25. Juni 1842 og Lov af 19. April 1864 fastsatte Formaningstaler. — Der tillægges Vidner et ubetinget Krav paa Godtgørelse hos den Part, der fører Vidnet; Godtgørelsens Størrelse er fastsat omtrent paa samme Maade som sket i den gældende Lov af 20. April 1888. — Ingen er pligtig at møde som Vidne for en Underret udenfor den Underretskreds, i hvilken han bor eller opholder sig, naar han vilde komme til at rejse mere end 70 Kilometer paa Jernbane eller Dampskib, eller 25 Kilometer paa anden Maade, eller en tilsvarende Vej længde delvis paa Jernbane eller Dampskib og paa anden Maade, for at naa hen til Retten. For Landsret eller for Højesteret er i Reglen ingen, som ikke særlig har forpligtet sig dertil, pligtig at møde som Vidne udenfor den Landsretskreds, i hvilken han bor eller opholder sig, naar han vilde faa længere at rejse hen til Retten end 140 Kilometer paa Jernbane eller Dampskib, eller 50 Kilometer paa anden Maade, eller en tilsvarende Vej længde delvis paa Jernbane eller Dampskib og paa anden Maade. Ved Beslutning af Retten eller dens Formand, der bliver at paaberaabe i Indkaldel-